

vor Sædelighedslovgivning, som der vilde være nødvendig. — Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgfres vilde endvidere lægge Ansvarret for Flertallets Forslag over paa mig, idet jeg, ved ikke at foreslaa, at det hele skulde udgaa, derved havde tiltraadt det. Jeg tror, at deri tager det ærede Medlem fejl. Jeg har ikke tiltraadt Flertallets Forslag, men jeg har indskrænket mig til at stille et Underændringsforslag. Der er jeg gaaet ud fra den Opfattelse, at jeg ansaa Flertallets Forslag for aldeles umuligt, praktisk umuligt, og mente, at det vilde føre os til rent skrækelige Tilstande. Saa har jeg villet lempe derpaa, omdanne det, saa vidt det var mig muligt. Jeg har indset, at det ikke var muligt at faa noget virkelig godt ud af det, men jeg har dog villet søge at gøre det saa lidet skrækkeligt som muligt. Derfor har jeg stillet mit Underændringsforslag. Jeg har ikke gjort det, fordi jeg mener, at vi ved dets Vedtagelse i nogen Maade skulde naa ideale Tilstande, eller endog at det skulde være noget særlig godt, men jeg mener, vi her bevæge os ganske særlig inden for det relatives Omraade, og jeg tror, at naar man sammenligner Forslaget, saaledes som det kommer til at lyde, hvis Mindretallets Underændringsforslag bliver vedtaget, og saaledes som det vil komme til at lyde, hvis Flertallets Forslag vedtages, saa vil Mindretallets Affattelse være betydelig at foretrække fremfor den anden. Jeg synes, det er ud fra det Synspunkt, man maa bedømme det Underændringsforslag, vi have stillet. Vi have straks erkendt, at vi ikke vare i Stand til at stille et virkeligt gennemført, fuldt udarbejdet Forslag til en Revision af baade Loven af 10de April 1874 og almindelig borgerlig Straffelovs Afslut om Sædelighedsforholdene, og saa have vi søgt at omsforme Flertallets Forslag, saa vidt det var os muligt, saa at det fik en nogenlunde antagelig Stillelse. Jeg finder, at dette Standpunkt er fuldt ud forvarligt og holdbart. — Jeg vil endnu kun sige med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde om italiensk Forhold, hvor han fremdrog en Statistik, at jeg synes, det ærede Medlem i de andre statistiske Oplysninger, han meddelte, selv godt paaviste, hvor uhyre vanskeligt det er at drage en virkelig Slutning af en Statistik om den veneriske Sygdoms Udbredelse; af Lovgivningsbestemmelsen at drage nogen Slutning om, hvad Virkning Lovgivningsbestemmelser have, det lader sig næppe gøre. Derfor tror jeg heller ikke, de Oplysninger, det ærede Medlem fremkom med fra Italien, virkelig bevise det, han søgte at bevise ved dem. Naar det ærede Medlem endvidere

mente, at vort Forslag vilde i sanitær Henseende være farligt, saa skal jeg dog sige, at det er heller ikke Tilfældet, at vi der komme til at staa paa bar Grund, hvis Ophævelsen af Straffelovens § 180 bliver vedtaget, idet vi nemlig i Loven af 10de April 1874 have adskillige Bestemmelser, som blive ved at bestaa. Forstørelsen er kun den, at fremtidig kommer Forholdet her til at blive ens for Mænd og Kvinder, at saa bliver det Forhold at bidrage til at udbrede den veneriske Smitte strafbart baade for Mænd og Kvinder; der bliver ikke saaledes som hidtil gjort Forskel, og jeg tror ganske vist, at Bestemmelserne i Lov af 10de April 1874 ere betryggende, ere alt, hvad Myndighederne i saa Henseende kunne behøve. Man behøver ikke der at stille Kvinder under nogen Undertagelseslov. — Med Hensyn til vort Underændringsforslags Form skal jeg bemærke, at jeg meget godt har set, at det mulig kan misforstaaes. Misforstaaelsen skriver sig fra, at Flertallet har affattet sit Forslag noget mærkeligt. Det har nemlig affattet § 1 i tre Stykker, men kun sat Numre ved de to af dem. Vi ere ved at stille vort Forslag gaaede ud fra, at § 1 har tre Stykker, og naar der af os er foreslaaet, at andet og tredje Stykke skulle udgaa, saa vil det sige: andet Stykke af det Underændringsforslag, der er stillet under Nr. 1 af Flertallet, og — som tredje Stykke — det Forslag, der er stillet under Nr. 2. Det havde jo været korrektest, om Flertallets Forslag havde været affattet i tre Punkter. Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

N. J. Larsen: Den højtærede Justitsminister udtalte i Mødet i Jorgaars, at han hverken ønskede Mindretallets eller Flertallets Forslag vedtaget. Da jeg jo maa antage, at han heller ikke ønsker det oprindelige Lovforslag vedtaget, er hans Standpunkt altsaa det, at han intet ønsker gjort paa det foreliggende Omraade, hvorvel han maa erkende, at Tilstanden er saadan, at der med Grund kan rejses Tvivl om, hvorvidt den er forvarlig. Jeg for mit Vedkommende vilde meget beklage, om Resultatet af denne Forhandling blev, at der ingen Ting kom ud af det hele. Jeg beklager det, fordi jeg deler den Anskuelse, der er udtalt fra flere Sider i Salen, at den nuværende Tilstand er uforvarlig baade i moralsk og i anden Henseende. Jeg vil tillade mig i Korthed at begrunde min Stemmegivning. Paa det bestemteste maa jeg fraraade at stemme for Mindretallets Forslag; thi selv om det ikke lykkes at komme videre frem, bør Maalet dog være at gaa frem og ikke